

**Tisztelt Vendégeink!
Kedves Dévaványai Polgárok!
Hölgyeim és Uraim!**

Az augusztus 20-i Szent István-napi ünnepi rendezvénysorozatunk nyitó rendezvényén szeretettel és őszinte nagyrabecsüléssel köszöntök mindenkit, aki eljött ünnepelni, az ünnep alkalmával rendezett templomi koncerten részt vesz.

Megkülönböztetett tisztelettel köszöntöm a ma este fellépő művészeket: Vincze Lilla énekesnőt és kamarazenekarának tagjait, Gulyás Csillát (hárfa) és Vincze Gábort (zongora, klarinét), akik elvállalták, hogy szereplésükkel színvonalasabbá teszik ünneplésünket.

Augusztus 20. Szent István ünnepe, legrégebb, legnagyobb jelentőségű állami, nemzeti ünnepünk. Ilyenkor minden magyar a nagy királyra, nemzetmentő, államalapító tetteire emlékezik. Az ő életműve példanélküli a magyar történelemben és nemzetközi vonatkozásban egyaránt.

Amikor a Szent István művét felépítő embert keressük, egy küzdelmesen eltöltött életet láthatunk magunk előtt, amelyben volt helye nemcsak a győzelemnek, de sok-sok szenvedésnek is. Több véres polgárháború és az ellenséges inváziók elleni harc, családi tragédiák, épülő városok és templomok kísérték útján. A mű, amelyet ez az élet létrehozott, áll. Több mint ezer esztendeje áll. „Annyi balszerencse közt, oly sok viszály után”, minden baj, háború, pusztulás dacára, áll! A művet úgy hívják: Magyarország.

A szent király feladata nem az volt, hogy új nemzetet hozzon létre – ezt az ősök már előtte megtették. Nem az volt a feladata, hogy új hazát hódítson meg – ezt a feladatot nagyapái már elvégezték. Neki otthont kellett teremtenie ebből az országból a nemzete számára. Olyan otthont, amely kellőképpen biztos, és véd a külső és a belső ellenség ellen, amely nemcsak a túléléshez, hanem az építkezéshez, a gyarapodáshoz szükséges feltételeket is biztosítja.

Az általa elrendezett állam elég szilárdnak bizonyult ahhoz, hogy megtartsa minket. Hogy ez mit jelent, könnyen végiggondolhatjuk, ha a népvándorlás viharában előttünk itt járt népek sorsára gondolunk.

Nagy és hatalmas nemzetek voltak a hunok, a gepidák, a longobárdok, az avarok és a többiek. S amint jöttek, úgy is mentek tovább, vagy tűntek el innen.

„Az idő igaz, s eldönti, mi nem az” – írja egy helyen Petőfi. Hazánk történetében az ő életművénel állandóbb és tartósabb még nem volt.

Szent István mintául szolgált minden elkövetkező magyar államférfi számára. Utódai nem hoztak törvényt anélkül, hogy ne hivatkoztak volna a szent királyra. Ő jelölte ki számunkra azt az irányt, amelyet – leszámítva az idegen hódosítások idejét – ezer esztendeje követünk. A magyar nemzet az ő életművének és a kereszténység felvételének köszönhetően vált azzá, ami ma is: európai magyar nemzetté.

Európai lett a magyar állam. Ez azt jelenti, nem válhat szét a jó, az igazságos attól, ami törvényes, s attól, ami hasznos. Az uralkodó, a törvényeket alkalmazó, hatalma birtokában nem korlátlan kényúr, aki azt tehet, amit akar, hanem a rábízott emberek ügyének előmozdítója, az ország egyetemének szolgája. Az európai magyar állam azonban magyar volt. Ez azt jelenti, hogy elsődlegesen a saját nemzeti érdekeinket tartotta szem előtt. Tudta ugyanakkor azt is, hogy azokat, akik külföldről érkeznek, s Magyarországot hazájukul választják, szívesen kell fogadnunk, hiszen minket erősítenek fegyverükkel éppúgy, mint két kezük munkájával.

Azt mondják, mostanában sok baj van az állammal, s hogy meg kell reformálni. Erről mindannyiunknak, akik valamiképpen az állam alkalmazottaiként szolgáljuk az adófizetőket, van véleményünk. Azt szokták mondani, hogy minden emberi közösségre időről időre ráfér a reformáció, a megújulás. Az István király által létrehozott államszervezet hatalmas változást hozott a nemzet életében.

A megerendszer is sokat változott, mind területében, mind tartalmában – de elhozott minket a mai napig. Azt kívánom mindannyiunknak, hogy a magyar állam képviselői minden időben ilyen elkötelezetten és hatékonyan tudjanak munkálkodni a nemzet javáért, ahogy ezt első királyunk példáján láthatjuk!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

***„Minden küzdelmünk, győzelmünk és szenvedésünk hamarosan nem lesz más, mint egy tintafolt a papíron”* – állítja korunk igazsága. A nevünket bizonytal nem jegyzi fel a történelem, ám az életünknek igenis van értelme – bár nem az az értelme, hogy ebben a könyvben hagyjunk tintafoltot. Ha ugyanis együtt élünk, ha részt veszünk egymás életében, ha itt élünk ebben a városban, igenis nyomot hagyunk magunk után. Nyomot hagyunk gyermekeinkben, unokáinkban és mindazokban, akik utánunk következnek. Éppen úgy, ahogy őseink is megtették ezt velünk. Nyomot hagyunk a városban mindazokkal az épületekkel, közművekkel, amelyeket építünk, a fákkal, amelyeket ültetünk, a parkkal, amelyet kialakítunk, a nagy nehézségek árán fenntartott intézményhálózatunkkal.**

Nyomot hagyunk a kulturális rendezvényekkel is. Az évek óta megrendezésre kerülő nyári templomi komolyzenei koncertsorozattal is. A fellépő, bemutatkozó művészek, együttesek, kamara- és szimfonikus zenekarok, a város kórusa és a vendégkórusok programjai egyaránt olyan élményt nyújtanak a közösségünknek, ami formál, épít bennünket.

A mai koncertünk célja is ez. Minden bizonytal beigazolódik az a döntés, ami Vincze Lilla énekesnő és kamarazenekarának meghívására született. Az ismert, a zeneszerető közönség és a szakma által egyaránt nagyra tartott művész pályája, eddigi alkotásai, sikerei erre garanciát adnak.

A Napoleon Boulevard énekesnőjeként szerzett hírnevet. Nem egyszerűen énekművész, hanem sokoldalú, ezerarcú művész. Színházi szerepeket is vállal, saját énekiskolát működtet, ahol Ő is tanít.

Művészeti klubot szervez és működtet. Saját dalokat ír, melyhez zenét is szerez. Jeles képviselője a zenei műfajokon átívelő crossover stílusnak. Kamarazenekarán kívül fellép régi, de megújított együttesével és a világhírű Rajkó Zenekarral is.

Olyan megtiszteltetésben is része volt, ami nem sok énekesnőnek adatik meg, hogy a Vatikánban XVI. Benedek pápa jelenlétében 70 ezer ember előtt énekelhette Wolf Péter Ave Maria-ját.

Azzal a reménnyel köszöntöm a művésznőt és művésztársait, hogy felejthetlenné teszik számunkra a mai ünnepi estét.